

קונגרס הרדיקאלי-סוציאליסטים בצרפת

(מאת סופר ו' בפאריס)

הקונגרס של המפלגה הרפובליקנית-רדיקאלית והרדיקאלית-סוציאליסטית, שגודמן זה מקרוב בפאריס - עשוי להשפיע בהרבה על מהלך הפוליטיקה של צרפת בעתיד הקרוב.

מפלגה זו הקרויה בקיצור רדיקאלית-סוציאליסטית רחוקה מהיותה סוציאליסטית. המלה "סוציאליזם" אינה כאן אלא סמל, בטויו רצונה של המפלגה להגן על האינטרסים של רוב מנינה של האומה, של המוני העובדים - אכרים, פועלים, אינטליגנטיים, אזרחים זעירים. לידתו של השם במאה שעברה, ומיסודי המפלגה היתה בלבם חנה ידועה לטו" ציאלים, אולם למעשה אין לפנינו בשעה זו אלא מפלגה אזרחית בעלת פרונטרמה רדיקאלית, אף עתה נמצאים בקרב המפלגה הווי חלקים הנוטים אחרי הסר ציאלים המקבלים עליהם את הפרונטרמה הסוציאליסטית, למצער במקצתה, אולם בה נמצאים גם חלקים אנטי-סוציאליסטיים, אלה הקרובים לסוציאליזם, אומרים להם שיק את המסורת הגדולה של המהפכה משנת 89 והאופוזיציוניסטים הרפובליקניים שלחמו במונרכיה, האגף הימני של המפלגה, נתחוק אחרי התבוסה ב-1870, הפוליטיקה של המפלגה היא תמיד תלויה בתנאים וביחסי הכוחות שבין הזרמים, הפוליטיקה הרדיקאלית ביותר תחילתה נעוצה עוד בימי המשפט של דרייפוס, כשנלחמה בהריפות מרובה בריאקציה ואו נותקה המלוכה מעל הכנסיה, הצעד החשוב ביותר שנעשה בימי הרפובליקה השלישית.

בימי המלחמה ובשנים הראשונות אחרי המלחמה נהלה המפלגה הרדיקאלית-סוציאליסטית פוליטיקה שמרנית, שלט אז הבלוק הלאומי.

רק בשנת 1924 עם הבחירות לפרלמנט הנוכחי השמאלית המפלגה, כרתה ברית עם הסוציאליסטים, והבלוק הלאומי נתפוצץ, הריו תפס ברסן השלטון והתחילה תקופה חדשה בפוליטיקה הצרפתית שלאחר המלחמה, היחסים כלפי נרמניה נשתנו לטובה, הוכתרו רפורמות ידועות: מדיניות, חברתיות, כספיות, צבאיות. המפלגה הרדיקאלית-סוציאליסטית היתה השליטה מפלגת הממשלה; הצירים הסוציאליסטים תמכו בממשלה.

אולם האיריגיה הזו לא האריכה ימים, בהשפעת הבנקים והענינים הכספיים היו הרדיקאלים אנוסים להרתע אהור ולצאת בדימוס, הפרנק ירד פלאים, קופת המלוכה נתרוקתה, הכסף נמלט אל מחוץ למדינה - בקיצור החובות שהגיעו כדי מיליארדים עמדו להמיט שואה.

ממשלת הנוש השמאלית הורחקה וכיולי 1926 הורה ממשלה של אחדות לאומית ופואנקרה בראשה, גם הרדיקאלים והריו נוסו נכנסו לממשלת פואנקרה; הופרה חברית בין הרדיקאלים-סוציאליסטים ובין הסוציאליסטים, והסוציאליסטים עמדו בראש האופוזיציה לממשלה החדשה, האחרות שבמפלגת הרדיקאלית התחילה מחפוררת והתבררה עם נסילתו של הריו - רדיקאלים

הדתית, נגדנו הם אלה, אשר מפאה האנוכיות שלהם לא יבינו, כי הנהגה סוכיות ומעשירות חייב להרבות שאח בעול הוצאות של המלוכה, ואשר לא יבינו כי כל עשרם אינו אלא פרי-עמלם של אנשים המתענים, ואשר לא יבינו את חיבת-הדאגה לאנשים אלה, נגדנו הם המטיפים משני עברי-הגבולין משטמה ומצטיידים ליוסי-הרג, נגדנו הם האדוקים, הקנאים ובעלי-הכיס שמהו עיניהם מראות, הפשיסטים והקומוניסטים - אין בינינו ובין כל אלה ולא כלום.

למי יצטרפו איפוא הרדיקאלים? לריפובליקנים המכבדים את המסורת האצילה של דרכי-שלטון, לסוציאליסטים הנאמנים לזכרו של זורס הנדול ואשר הרנשת-הריאליזם חוקה עמם והרוצים להלחם שכס אחד אתנו על תקנות תכופות, מהו הפרוגרם אשר נלחם לו? מסים צודקים, הקנות סוציאליזם רחבות לטובת העמלים, השחחפות הפועלים ברוחים של מפעדי-התעשייה, סיקוח מצד הפועלים וכו'.

שיטת שכר העבודה הנהוגה כיום הוגרה בהחלטות הקונגרס, אמנם שלא בצורה מדויקת, אולם נרמו כי שיטה זו שאלת חוסר העבודה המכהיל נסתרה, לפחות תחית ארעי, המסים נכנסו בשפע, הקופה לא היתה ריקה, חלק מחובות הבנק, הממשלתי סולק, אולם הבפחות הרדיקאלים מ 1924 לא נתקיימו, ועם השבחת-המצב ובהגיע תור הבחירות החדשות - התחילה תסיסה בקרב הרדיקאלים, לעת כזאת חוששים לבחור.

בפני הרדיקאלים עמדה השאלה: לאן? להמשיך את הפוליטיקה של הממ"שלה ברוח-האחדות הלאומית? להצטרף בשעת הבחירות לריפובליקנים מתונים? ואולי לחדש את הנוש עם הסוציאליסטים? שני זרמים היו במפלגה: "סיעת עם פרנקלין בויון בראשו ולעומתו עמד הרוב המכריע, פרנקלין בויון דרש מאח הרדיקאלים להתמיד בפוליטיקה של האחדות הלאומית יחד עם הריפובליקנים המתונים, הוא ביקש להתמיד לפחות חמש שנים במפלגה פורטית זו, כי תקותו עמו שבמשך הזמן הזה תתחוק ותתבצר המדינה ורק אז יהיה מקום למלחמה אמיתית לבין המפלגה, הוא מסכים להתחברותם של הסוציאליסטים לנוש זה, בהנאי השתתפותם בממשלה ונמילת-האחריות לפוליטיקה שלה, עוד לפני הקונגרס התנלע פולמס רב בין פרנקלין בויון ובין סארו, מי שהיה עד כה נשיא המפלגה, סארו התנגד בהחלט לפראנקלין המציע שיתוף-פעולה עם הריפובליקנים השמרנים והוא דוחה גם את ההצעה הזו אפילו לתקופה של חמש שנים, סארו מסכים ליצירת-נוש שמאלי עם הריפובליקנים השמאליים והסוציאליסטים.

הקונגרס הזה היה מצווה להשמיע את מלתי-ההפתעה: להימין או להשמאל! וכפי שאפשר היה לחזות מראש לא הכריע הקונגרס לכף פראנקלין בויון ומסביב להצעותיו נתרנו סיעות קטן אשר עזב את הקונגרס והמפלגה כאחד, מה הן איפוא רסיסמאות אשר בשטן ילכו הרדיקאלים לבחירות הקרובות? לשאלה זו ניתנה תשובה ברורה ומפורשת בהחלטות הקונגרס: נגדנו הם אלה הרוצים לחדש את שמויי המלחמה

אינה משמשת בשום פנים דרך לחלוקה צודקת של עמלי-האדם, אם שכר העבודה אינו פריוניות הרדי והפשי ואם לא הובטח בתורת ערובה רצינית - נאמר שם במפורש, אם גם נסיפא-דקרא נאמרו מעט דברי משטוש.

מלבד זה נכנסה לבין ההחלטות סנווריה המה על בית הספר החילוני והתקפה הריפה על בית הספר הקלריקאלי, בפוליטיקה לבני חוץ הודגו הרצון לחיי שלום עם כל האומות, כזאת היא הפרוגרמה.

הקונגרס נחר לנשיא המפלגה בה דילוריה, מי שהיה מיניסטר אצל הריו והמשמש בטויו לזרם השמאלי שבמפלגה, המצביע עתה נגד ממשלת פואנקרה-הריו והמצטרף לעתים קרובות לעמדת הסוציאליסטים.

ברור איפוא, כי הרדיקאלים אומרים להתחבר לקראת הבחירות לנוש מאוחד עם הסוציאליסטים כמו בשנת 1924.

היקבלו הסוציאליסטים את היר הפשוט? התשובה כפי הקונגרס הקרוב של המפלגה הסוציאליסטית, כ. ירכלום